

Megjelen:

hetenként egyszer, csütörtökön.

A szerkesztő lakása:

„Pestvárosánál” 6-ik szám alatt.

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 ft. | Félévre 3 ft. | Negyed évre 1 ft. 50 kr.

Hirdetések minden nyelven fölvetetnek a kiadó hivatalban. Kéretik az igatási díjakat az igatmányokkal együtt legfőbb szerda reggeli 10 óráig beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vétethetnek.

Hirdetések díjai:

a háromhasábos petisor első hirdetésnél 4 kr., többszöri
nél 3 kr. Kincstári illeték minden egyes beigtatásért 30 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Beeskereken, hová
az előfizetési pénzek és igatási díjak küldendők.

N-Beeskerek, 1874. okt. 28.

Minapi cikkünkben ígértük, hogy a közigazgatás körüli reformokról szólnánk, s most szavunkat beváltandók megkísértjük szerény véleményünk szerint a megyei intézmény körül szükséges új intézkedések taglalásába bocsátkozni.

A régi megyéknél két alispán volt, és a teendők felváltak közöttük osztva.

Igaz ugyan, hogy régenten az igazság-szolgáltatás is a megye által gyakoroltatott, s hogy ennél fogva a két alispán szükségére inkább fennforgott, mint jelenleg; de áll az is, hogy a törvényhatóságok kikerekítése, oly nagy megyéket eredményezend, miszerint az alispáni teendők ellátására egy alispán alig ha lesz elégséges.

Ha az alispán csak arra lenne hivatva, hogy a naponta beérkezett leveleket és beadványokat elolvassa, a jegyzőknek mint előadóknak beossza, és az ez utóbbiak által szerkesztett rendeletek és végzéseket felülvizsgálva kiadatassa, végre a letisztított darabokat aláírja: akkor talán, de csak talán — megfelelő hivatásának, és ha reggeli 8 órától esti 8 óráig folytonosan az irodában ül — talán nem lesz a tárgyak elintézése körül hátralek. De midőn az alispánnak minden három hónapban 14 napig kell az állandó választmányban elnökölni, és 10 napig a közgyűlésen jelen lenni; midőn tehát a 90 naphól a rendes hivataloskodás számára csak 66 nap marad fenn, és így az alispán egy évben 96 napon át elvonatik a mindennapi teendőktől: akkor helyes, pontos és gyors közigazgatásról annál kevésbé lehet szó, minél bizonyosabb az, hogy az alispán a törvény értelmében köteles a szolgabírói hivatalokat legalább egyszer egy évben meglátogatni, és erre egy 155 □-mértföldnyi megyében (mint például Torontál), és 19 szolgabírói járás mellett legalább 40 napot kénytelen fordítani. A 40 nap utazási időt hozzáadva a fent kitüntetett 96 naphoz, azon idő, mely alatt az alispán az irodájából távol van, legesekélyebb számítás mellett öt óra rúg.

Ha nem is megy az alispán soha szabadságra, és ha oly egészséges, mint a mak, a fenti kimutatás szerint még is csak 7 hóig képes a megyét adminisztrálni, a mi a hivatalos menetre, a közügyre, és egyes felekre nézve egyaránt káros.

Még egy körülményt kell felemlítenünk, melynek az alispáni teendőknél számításba kell jönnie. Egy nagy megyében annyi a kérvényező, panaszló, és ügyefogyott fél, mely messze vidéktől bejőve az alispánhoz fordul tanácsért, a baj orvoslásáért és segítségért, hogy azok számát naponta legalább 10—15. személyre teheti.

Ha az alispán minden ily félnek csak 10 percet szentel naponta, két és fél óráig alig tehet egyebet, és ez által akadályozva van sürgős és bokros teendői ellátásában, és nem képes, a minden nap beérkező 40 beadványt elolvasni és beosztani, 40 előadást felülvizsgálni, és 40 letisztított darabot aláírni, mert a két első teendőnél a kiosztásnál és a felülvizsgálatnál ha nem számítunk többet darabonként egy negyed óránál, (pedig van némely ügydarab, melyben érdemlegesen

kell határozni, és két három órai tanulmányozás szükségeltetik a helyes elintézéshez), naponta rá megy 20 óra, ehhez számítva a felek kihallgatására szánt 2 1/2 órát, maradna az alispánnak alvás, evés, és kényelemre, naponta 1 1/2 óra, mond: másfél órái idő, a mi absurdum és kivihetetlen.

Történik tehát a mi természetes, hogy az alispán 8 órát tölt irodájában, és a 14-órás kevesebbet átteszi a másik napra, a mikor aztán 36 órának kellene lenni egy napban, ami nincsen, s így a hiányzó időből származnak a hátralek, ezek teszik az adminisztratív helytelené, állapotunkat pedig ázsiaivá.

Erre nézve azon ellenvetést lehetne csak tenni, hogy itt a főjegyző mint az alispánnak törvényszerinti helyettese, ő köteles adminisztrálni, tehát nincsen hátrány a dologban, ha mindjárt csak 7 hóig van az alispán az íróasztal mellett.

Ezen ellenvetés akkor állana, ha nem kellene a főjegyzőnek szintugy mint az alispánnak egy éven át 96 napot legalább az állandóban és a közgyűlésen tölteni, ha nem kellene neki a közgyűlési jegyzőkönyveket szerkeszteni, az állandó választmányi ülésekben és a közgyűlésen a tárgyakat előadni és a véleményt fogalmazni, és ha végre nem volna köteles a mindennapi, neki beosztott póstat feldolgozni. De midőn mindezeket teljesíteni kell a főjegyzőnek, midőn tőle az évenkénti 6-heti szabadság időt sem tagadhatni meg, akkor ama ellenvetés elveszti erejét alapját, és be kell látnunk, hogy a főjegyző törvényszerinti helyettesítése a dolgon mitsem változtat, hogy tehát egy alispán mellett a legnagyobb erőmegfeszítés dacára sem lehet elérni a közigazgatás helyes, pontos és gyors kezelését.

Kell tehát okvetlenül rendszeresíteni a második alispáni állomást, és a két alispán között a megállapítandó terv szerint, (melyre jövő cikkünkben visszatérünk) ugy felosztani a hivatalos teendőket, hogy a közigazgatás gyorsabb lehessen. Ha ezt tennők, inkább érünk célra, mintha minden szolgabíró mellett nem egy, hanem két segédet adunk, pedig egy másod-alispánnak fizetése, ha mindjárt 2400 frtra is rugna, kevesebbet tesz ki, mint a 19 szolgabírói segédé, ha ezek csak 1000 frttal díjaztatnának is.

Mielőtt az alispáni teendőkről egyáltalában, hatáskörnek bővítéséről, és az adminisztratio egyes mozzanatainak mikénti tárgyalásáról szólnánk, és mielőtt a két alispán közötti teendők megosztását taglalnánk, oly két dolgot akarunk felemlíteni, mely országos központi közigazgatásra, a pénzügyre, és a magánfelekre nézve, egyaránt üdvös, és pedig:

Ha két alispánja lenne egy vármegyének, és a teendők a kettő között felosztatnának, lehetne vagy az egyikre, vagy a másikra reá ruházni, a külföldre szóló útlevelek kiadatási, és a nősülési engedélyek megadási jogát, mi által a bel- és honvédelmi ministeriumban igen sok költséget lehetne megkímélni, a megyénél igen sok irkafirkát feleslegessé tenni, és a magánfelek méltányos és jogos igényeit kielégíteni, és sok felesleges költségeskedéstől megóvni.

Ez állításunkat következőleg igazoljuk:

Ha valaki külföldi utlevélért folyamodik, a folyamodvány ellátatik a szolgabíró, illetőleg a község véleményével és így kiegészítve küldetik fel az alispán által a belügyministeriumhoz, és ha szolgabíró és a község azt jelenti, hogy nincsen akadály, kiadatik az utlevél.

Már most vegyük a dolog gyakorlati oldalát. N. N. útlevelet akar, vagy benyújtja tehát kérvényét a szolgabíróhoz, és ez véleményével együtt terjeszti be az alispánhoz, ez utóbbi pedig a ministeriumhoz; — vagy a ministeriumhoz adja be a kérvényező a folyamodványt esetleg az alispánhoz, és ekkor kiadatik a kérvény a szolgabírónak véleményezés végett, a ki a véleményt a községtől kéri ki.

Akár ki legyen az utlevélért folyamodó, ha a község azt jelenti, hogy nem forog fenn akadály az utlevél kiadatása ellen, megkapja az utlevelet, ha pedig a község azt véleményezi, hogy alapos okok miatt ki nem adható az utlevél, ez tőle a ministerium részéről megtagadtatik.

A szolgabíró a község jelentésére, az alispán a szolgabíró véleményére támaszkodik, a ministerium pedig az alispán javallatához képest megadja vagy megtagadja a kért utlevelet, és így az utlevél kiadatásának alapját in ultima analysi mégis csak a község jelentése képezi, és ez felelős a dologban. Ha a község jegyzője rozslékű és egy gonosztevőnek kérelmét teljesíthetőnek véleményezi, a szolgabíró és alispán, mint a kik minden embert a megyében ismerni nem képesek, nem mondanak ellen a község véleményének, és a ministerium kiadja az utlevelet.

Ebből tehát kiviláglik, hogy a garancia mégis a községnél keresendő, és ha ott nincsen, akkor hibába megy a dolog két hatóságon át a ministeriumhoz, a rendőri szabályoknak még sem leendő elégtéve. —

A dolog ily állásában legegyszerűbb eljárás volna az, hogy az utlevélért folyamodó a község bizonylatával felszerelt kérvényét a szolgabíróhoz nyujtáná be, ez utóbbi megvizsgálná a községi bizonylatot helyessége és valódisága tekintetében, és látta mozzva bejelentené az alispánnak, a ki mind ezek alapján kiadatná és illetőleg kiadná az utlevelet, vagy esetleg megtagadná. Megtakarítatnék ily eljárás által a szolgabíróval az irka firka, meg az alispáni hivatalnál a kétszeri, esetleg háromszori munka, de főleg a ministeriumnál az egész ezzel foglalkozó osztály, mely temérdek pénzbe kerül anélkül, hogy képes volna eljárása helyességéről felelni.

Ha azonban szükséges, hogy a ministeriumnak tudomása legyen arról, kik utaztak a külföldre? az esetben kötelezessenek a megyék alispánjai, hogy a külföldi útlevelekről szóló jegyzőkönyveket, minden negyed évben terjesszék fel a belügyministeriumhoz tudomásvétel végett.

Eltelkintve attól, hogy az ország anyagi tekintetben nyerne a fenebbi eljárás folytán, eltelkintve attól, hogy a szolgabírói és alispáni irodákban megkevesbednék a munka, üdvös és célirányos volna az az egyes felekre is, főleg pedig az ipar és kereskedelemre. Mert a mai vi-

szonyok között, a hol a sodrony nagy szerepét játszik, meghivatik például egy kereskedő vagy iparos a külföldre és neki kétszer 24 óra alatt ott kell lennie, ha csak anyagi kárt nem akar vallani. — Ha azonban az illetőnek várni kell, míg utlevele a jelenleg divó eljárás szerint a ministeriumtól leérkezik, akkor csak mondjon le az üzletről, mert a legjobb esetben is eltart a dolog 8 napig, s addig az a külföldi ház másképp gondolkodik, és az üzlet a mi kereskedőnk vagy iparosunkra nézve elveszett. Ha pedig az alispántól kaphatja utlevélét, ennek birtokába 8 óra alatt is jöhet, és pedig kevesebb költséggel.

A nősülési engedélyekre nézve szinte átruházható lenne azok megadási joga az alispánra, mert e tárgyban a tétéles törvény dönt, melyet a ministernek ép úgy kell tisztelnie, mint tartozik azt teljesíteni az alispán, és a ministeriumnál ép úgy csuszhat be hiba az elintézésbe, mint véthet akarata ellen a megyei alispán, a ki, ha a felelőség egyedül őt terheli, nagyon is fog ügyelni, hogy a törvény ne sértezzék.

A szegény felekről nem is szólunk, hiszen ezek egy tized költséggel jutnának ahhoz, a mit számukra a törvény fenntartott; nem lennének kénytelenek hónapokon át várni az engedélyre, és vagy engedély nélkül megtartani a lakodalmat, vagy az egyház áldása nélkül is hazavezetni a leányt, és a demoralisatióknak tág tért nyitni.

Ha az alispán megadhatná a nősülési engedélyt, legalább 2000 számmal kevesebb lenne a teendője, és a honvédelmi ministeriumnál nem kellene arra nézve fenntartani és fizetni roppant pénzbe kerülő egy egész osztályt.

Hiszen az előtt is a megyéknél adattak ki a nősülési engedélyek, és a Bach korszakban is, és nem volt soha a miatt baj — sem az állam, sem a magán felekre nézve.

Jövőben folytatjuk a reformok tárgyában cikkjezésünket.

APRÓSÁGOK.

Tegnapelőtt egy úri nő Romába ment, és az idő alatt eltávolította gyermekeit a házból.

Midőn egy kis kövér egészséges fieska már a világra jött, behitták a gyermekeket, és megmutatták nekik a kisdedit, melyet a golya hozott számukra.

A nagyobbak vizsgálták és csokolták a kis csecsemőt, egy kis öt éves fiu pedig gondolkodóba esett, s ujjaian számígtatva így szólott:

„Most vagyunk: négy fiu, és két leány.”

Miért busul Doctor úr? kérdi a vele szemközt jövő orvostól barátja.

— Egy nehéz betegem haldoklik, s nem tudok rajta segíteni, — felelé az orvos. —

— Akkor nagyon csudádom, hogy valaha is nevelt, mert eddig egy súlyos betegem sem tudott segíteni.

Egy úri ember egy vendéglőbe szállt csak azért, hogy a koremsáros voksát is megnyerhesse egy úgben; — bókolt a szép koremsárosné előtt, hízelt a koremsárosnak, és sokat költött, végre elérkezettnek látta az időt, hogy kikérje a koremsárosától a voksát.

— Hát ugye kérem, lesz oly szives a megyei gyűlésén mellettem szavazni.

— Szivesen tenném, de már nem vagyok virilista.

Micsoda? — hogy is lehetett ily pity poty ember koremsárjába szállnom, hiszen én ezt előre tudhattam, hogy maga nem virilista, mert nem is úgy néz ki mint megye bizottsági tag, és ime itt hibába költöttem anyai pénzt.

— Bocsánat én voltam tavaly virilista, de a szögcsáftek miatt kimaradtam a listából, majd ha megint bejutok a bizottságba, teszek az urnak sziveségét, és ön mellett szavazok.

— Kell is az ördögnek a maga voksa akkor, nekem most volna reá szükségem; most pedig se voks se pénz. —

Crillon ezt írta IV. Henriknek: „Sir, három szavat — pénzt vagy elbocsátást. A király felelé: „Crillon, négy szót: sem ezt, sem azt.”

Alcibiades tömérdek pénzen egy gyönyörű kutyát vett és elvágta farkát. Barátai gáncsolák őt és azt mondták, hogy az egész világ kineveti e tette miatt, mire ő azt felelte: „Ez az, amit óhajtok; mert míg az Athenaiak kutyám farkájával foglalkoznak, addig elfelejtik, hogy politikai viselkedésemről igazolást követeljenek.”

Az egyetemes tanítógyűlésen.

A. Igaz-e, hogy mi itt mindennek csak felét fizetjük.

B. Igaz.

A. Ugy én legelőször is órát veszek. (Sz. A.)

— Kinek a vezérlete alatt foglalták el a hunnok Pannoniát? Kérde egyik tanítványtól a tanító.

— Ben . . . Bel . . . Belzebub! felelé ijedten a sugást nem jól értett nebuló. (Sz. A.)

Először volt legation a pataki diák, ünnep végetével egy úri háznál mulatván.

Vaesora alkalmával a többek közt sódar is került az asztalra.

— Bocsánat meg kedves követ úr — szóla a háziasszony — hogy hagymát nem tettem fel, de egy cseppig megromlott s nem lehet használni.

Oh, kérem alássan, nem tesz semmit, felelé keserűen a diák — hiszen van nekem, most vettem 3 frt. 50 krért, az igaz, hogy nem igen jól jár. (Az óráját értette.) Sz. A.

Érettségiről. (Az újság és eredetiség jellegével.)

— Mondja el ön, — kérde a professor historiae, — a római birodalom bukásának okait.

— A római birodalomnak, a római birodalomnak azért kellett megbuknia, megbuknia . . . választott hosszú gondolkodás után a maturans . . . mert — kevés volt a bevétel. — F. P.*

Valamennyi szolgabírónak és N.-Beckerek város polgármesterének.

10001. sz.

Miután gróf Szapáry István kir. biztos, a bánsági belvizek lecsapolásának tekintetéből f. 1874. évi november 4-én Szegeden értekezletet tart, melynél főleg a Tisza és Maros vidéki községek és földbirtokosok részt venni meghívtak, ennélfogva oly helyekről, hol a megye bizottsági tagok választása hasonlóképen

november 4-ik napjára van kitűzve, az illető választási elnököktől máris jelentések érkeztek, miszerint mondott napon Szegeden az értekezletnél kénytelenítve részt venni, ugyanazon egy időben mint választási elnökök a választást is meg nem tarthatják; — ezenfelül valószínű, miként a belvizek csapóási kérdésénél érdekeltek községek is az értekezlet miatt a bizottsági tagok választásánál részt nem vehetnének; ezen körülmény miatt az illető kerületekben, hol a megyei bizottsági tagok választása f. é. november 4-én van kitűzve a választási határnapok iránt szükségessé válván közgyűlésileg intézkedni: főispán úr ő Méltósága f. 1874. évi október 24-ről 527. sz. a. a megyei alispáni hivatalhoz intézett meghagyás következtében (czimet) ezennel sürgetősen értesitem, hogy ő Méltósága tisztelt főispán úr f. október 31-én N.-Beckerek d. e. 10 órára rendkívüli közgyűlésnek tartását tüzte ki; egyszersmind meghagyom, hogy ezen kitűzött rendkívüli közgyűlést azonnal kihirdettesse.

Nagy-Beckerek, 1874. évi október 24-én.

Dániel János,
alispán.

A métermértékek ismertetése tárgyában

(Folytatás.)

De még más bajai is vannak a mostani súlymértékeknek.

Az egyik az, hogy most már nálunk voltaképen kétféle mázsa és kétféle font divatozik. A kereskedők sok esetben, különösen a gabnakereskedésben már nem a bécsi mázsát, hanem az úgynevezett vámmázsát, és nem a bécsi fontot, hanem a vámfontot használják. Ha most nálunk mázsáról vagy fontról van szó, világosan meg kell mondani, hogy félreértés ne legyen, melyiket értjük a bécsit-e, vagy pedig a vámszövetséget? És a tévedés annyival könnyebben megeshetik, mert a bécsi súlymértékek nem valami nagyon sokkal ütnek el a vámszövetségiéktől. A vámfontban t. i. 32 lat helyett, kerek számban véve, 28 lat foglaltatik; vagyis 7 bécsi font igen közel annyi mint 8 vámfont, 1 bécsi mázsa pedig, megint csak kerek számban véve, annyi mint 112 vámfont. E szerint a tévedés, vagy a mi szintén nem ritkaság, a szántsándékos család is könnyen előadhajja magát.

A másik baja a mostani súlymértékeknek az, hogy valamint az itczéről nem lehet megmondani, hogy micsoda összetartozandóságban van a hosszúságmértékekkel, ép úgy a fontról sem lehet megmondani, hogy miként van kapcsolatban a másfajta mértékekkel. Minő viszonyban van a font egy itcze folyadékknak, például

a mindenütt található víznek nehézségéhez, vagy minő viszonyban van a mázsa egy akó víz nehézségéhez? Milyen nehéz egy itcze víz, vagy egy akó víz? Ki tudná ezt előleges próba nélkül megmondani? A baj itt is épen abban van, hogy a fontról nem lehet megmondani: voltaképen mit ábrázol? A mostani 1 fontonként egy egészen önkényesen választott súlymérték, melynek nagyságát mikor megállapították, arra semmi tekintettel sem voltak, hogy a font meg az egy itcze víz sulya között bizonyos egyszerű összetartozandóság hozassék létre. Ha egy itcze viznek megmérjük a nehézségét, úgy üt ki, hogy 1 itcze tiszta víz sulya 1 font 8 lat és 1/2 quintli. És miér? épen enyi? Miért nem kerekeseen 1 vagy 2 font? Azért, mert akkoriban, mikor az 1 fontot megállapították, a nehézségét csak úgy találomra, minden előleges plánum nélkül mérték ki.

A mostani súlymértékeknek, — a kétféle mázsa és kétféle fonttal járó zavarokról nem is szólva — két nagy hibájok van tehát, t. i.

1) Hogy a fontban nem 100 lat, hanem 32 foglaltatik.

2) Hogy a font és az itcze között nincs semmi előre megállapított összetartozandóság.

A francziák, mikor a múlt század végén új mértékeiket megállapították, e bajokon is segítettek. Törvénynyé tették, hogy az új franczia fontnak olyan nehézsége legyen, mint egy liter 4 foknyi melegű tiszta víznek; s ezt az új fontot külön névre is keresztelték. E súlymértéket t. i. kilogrammnak nevezték el. A kilogramm tehát nem egyéb, mint az új franczia font, és nehézsége épen akkora, mint az egy liter 4 foknyi melegű tiszta vízé. E határozattal az egyik bajon már segítettek, t. i. a súlymértéket kapcsolatba hozták a folyadék-mértékkel; s minthogy a folyadék-mérték is kapcsolatban van a hosszúság-mértékkel, e szerint minden mérték együvé tartozó lett.

A másik bajon, hogy t. i. a fontban 32 lat foglaltatik, most már könnyen lehetett segíteni. Törvénynyé tették azt is, hogy az új franczia fontban, a kilogrammban, épen 100 lat legyen. Ezt az új latot is külön névvel nevezték el. Az új franczia latnak dekagram lett a neve. A dekagram tehát nem egyéb, mint az új franczia lat, melyből épen 100 meg egy kilogramra. A kilogramm és dekagram között tökéletesen az a viszony van megint, mint a font és a krajczár között. Ha kilogrammokat dekagramokra kell változtatni, ép úgy kell tenni a dolgot, mint mikor forintokat krajczárookra, vagy métereket centiméterekre, vagy hektoliterekre literekre, vagy literekre centiliterekre változtatunk. E szerint 16 kilogrammban épen annyi a dekagram, mint a mennyi krajczár van 16 forintban, t. i. 1600. És 1253 dekagramban 12 kilogramm és 53 dekagram foglaltatik.

E két súlymértéken — a kilogrammon és dekagramon — kívül, lesz még a közfoglalomban egy harmadik is, t. i. a mázsa, me-

lyet mint eddig is, a nagy terhek kifejezésére fogunk használni. Csak hogy persze az új mázsa nem 100 mostani font vagy 100 vámfont, hanem 100 kilogram font foglaltatik. Ezt a mázsát, melyben 100 kilogramm foglaltatik, megkülönböztetésül és az összetévesztés elkerülésére végett, legalább eleinte jó lesz métermázsának nevezni.

Az új súlymértékekre nézve tehát így áll a dolog. A közfoglalomban három súlymérték lesz: t. i. a kilogramm, a métermázsás a dekagram. Valamint a métermázsás 100-szor akkora mint a kilogramm, ép úgy a kilogramm 100-szor akkora mint a dekagram. E három mérték — a métermázsás, kilogramm és dekagram — között épen az a viszony van tehát, mint a száz forintos, az egy forintos, és a krajczár között. A százás bankóban 100 forint: a métermázsában 100 kilogramm, és az 1 forintosban 100 krajczár: a kilogrammban 100 dekagram foglaltatik.

Parányi kis súlyok mérésére most a quintli, t. i. a lat negyedrészt használjuk. Ilyfajta mérés azonban a közfoglalomban csak nagyon ritkán adja elő magát; s ezért a dekagramnál kisebb súlymértékre a közéletben csak elvétve lesz néha-néha szükség. Az új törvény azt rendeli, hogy az ilyen parányi súlyok mérésére a gramot kell használni. A gram a dekagramnak tizedrésze, vagyis 10 gram tesz egy dekagramot. A gram tehát csak olyanforma kis mennyiség lesz, mint az egy tizedrészes krajczár.

Most már csak az a kérdés: hogy aránylanak a régi súlymértékek az újakkal? Ennyi meg ennyi bécsi mázsa, vagy ennyi meg ennyi vámmázsás, hány métermázsás? és ennyi meg ennyi bécsi font vagy ennyi meg ennyi vámfont hány kilogramm? és ennyi meg ennyi lat hány dekagram?

Először is, hogy aránylik a kilogramm az eddigi fonthoz?

A kilogramm jóval nagyobb a mostani fontnál. Nem sokat hibázok, mikor azt mondom, hogy 1 kilogramm annyi mint 1 és 3/4 bécsi font. Hozzávetésre ez a szám tudása is elegendő. Egészen pontos számításnál úgy kell venni, hogy 56 kilogramm annyi, mint 100 bécsi font.

Ebből aztán azt is könnyen megtudhatjuk, hogy mennyit tesz 1 métermázsás bécsi mázsa? Nyilvánvaló, hogy 56 métermázsás annyi, mint 100 bécsi mázsa; mert hiszen a métermázsás és a bécsi mázsa között csak az a viszony van, mint a kilogramm és a bécsi font között.

Hát a vámfonthoz hogy viszonylik a kilogramm? Itt a viszony igen könnyen megjegyezhető; 1 kilogramm épen 2 vámfont, vagyis 1 vámfont épen 1/2 kilogram; szintűgy, a métermázsás épen 2 vámmázsás, vagyis 1 vámmázsás épen 1/2 métermázsás.

És hogy aránylik a dekagram a lathoz? A dekagram kisebb a latnál és pedig annyival, hogy 4 lat épen 7 dekagramot tesz.

Hogy a régi súlymértékeknek átszámítása

TÁRCSA.

Egy tél a föld alatt (az éjszakai sarkvidéken).

(Folytatás.)

Az ágyat egy réteg kikészített selyempuhaságú iramszarvas bőrök képezték, a tetőzetéről egy rézlámpás függött alá láncon, párnáim a dunnalúdak és vad hatyúk tollaival voltak megtöltve, továbbá két medvebőr, egy tucsat puha dunnalúdtakaró, s végre — mily pompa és fényűzés — egy régi divatú tölgyeszekrény sárgaréz foggantyúk és zárrakkal ellátva, melyet Wau Péter nagy büszkén mutatott be nekem mint tanújelét annak, hogy ő is magának nevezhet valamit, a mi a polgárisult európai világból származik. Ezen szekrény nyilván valamely hajótörést szenvedett, hajónak romjaiból mentetett meg és sok mértföldnyi távolságról hozatott ide iramszarvaszánakon, mert nekem mindig úgy tetszett, mintha tenger-vizszag terjedne ki ezen szekrényből.

Alig voltunk föld alatti téli lakásainkban oly takarosan és kényelmesen, a mennyire csak lehetett, elhelyezve, midőn egy estén felszólítottak, vennék részt egy ünnepélyes körmenetben, mely emberemlékezetet meghaladó szokás folytán, minden évben egy közel lévő dombra megyen, hogy ez évben a napot utolszor megnézze, és ezen csillagtól búcsút vegyen. — Csodálatosan festői volt e jelenet, de némileg megindító is, ezen különböző koru emberek gyülekezete az öreg nagyapától kezdve, ki botjára támaszkodva botorkált s reszkető kezével árnyékozá szemeit, hogy még egyszer megtekintse a gyorsan lemenő napot, a mely egy egész hosszú tél alatt meg nem jelenik, s melyet ő most tán utolszor látott — egész a kis gyermekig, mely mióta öntudatra ébredt, most

volt először tanúja ezen jelenetnek. Itt voltak mind együtt, a leányok és ifju legények, a tiszteletreméltó agg férfiak és nők, kik reszketek az ominosus hidegben, mely a légben már érezhető volt, az edzett vadászok és iramszarvaspásztorok, mindannyian ifjak és öregek egyenlő érzéssel tekintének a leáldozó napra. Bennem is különös képzelmekek és költői emlékek támadtak, midőn a nap a láthatárhoz közeledett és végre letűnt. Tegmér mysticus verseire gondoltam, melyek tán szinte az éjszaksarki nap letűnésének benyomása alatt keletkeztek. De az is eszembe jutott, valjon nem volt-e elhamarkodott, sőt esztelen eszme tölem a telet Lapponiában vakandok módra egy üvegben töltöni. Hazámba vágytam a hol, habár csirkögő óra és kopár fákra, de mégis sütni fog a nap az időben, midőn én sötét éjszakában fogok lenni. Egyszerre letűnt a láthatáron a vörös nap! s a szép vidéken, mely még a nyár pompájában feküdt előttünk, nehéz zavaros szürkület terült el. Eltűnt a világosság királynéja és most a hideg királyának egyeduralma kezdődött. Egy méladus dal hangzott fel e perczen, a Lappoknak egy régi, még a pogányság idejéből, azon időből származó éneke, midőn még Frejót imádták, ki Venust és a nyarat képviselte náluk, s ezen énekek búcsúztató környezetben a tünő napról. Most a hosszú, hosszú éj volt bekövetkezendő, midőn a dombot elhagytuk s a napnak végső fénye is eltűnt, éjszaknyugt felől jég-hideg szellő csapott meg minket, fázni kezdettem s köpenyembe burkoloztam, „ez a hó előjele”, szölt egy öreg Lappom hozzám, midőn a falu felé mentünk, „nem lesz több virág, melyet a leányok hajukba fonhatnának.”

Megvallom, úgy éreztem magamat mint egy félték gyermek, kit a sötétben hagytak, s átkoztam azon ötletemet, hogy a telet a Lappok közt töltöm, de sőt ha a szegény vissza nem tart, megkértem volna Wau Pétert, kölcsönözze ide csanakját, hogy még mielőtt a folyó befagyana a vándormadarak példáját követve a nap

után siessek. Ugy rémlett előttem, mintha a vidék kinézése a szokatlan szürkületben máris változnék, a völgyek jó ismert sziklai a távoli lápok és fenyőösüvészek félelmes kinézést nyertek, de még körülöttem lévő Lapplandi barátim arca is csodás és természetelleni — eseknek tetszettek a homályban. De legjobban bántott azon tudat, hogy ez nem álom, hanem szomorú valóság, hogy a napot valóban letűntni láttam, hogy ezen állapot egy félőnél tovább is fog tartani, és hogy meg kell kísértenem itt egy oly hosszú telet eltölteni, a melyben még egy Schehezaradenak regekinései is kifogytak volna. De mindjárt az első estén vig lakomák tartattak a föld alatti házakban. Wau Péter, a helység előjárója föld alatti vendégszerető lakába lakomára hívta a falu vagyonsáit és szépeit (nemkülömben a szegényeket és rutakat is.) Fáklyák lobogtak és világítottak, foka és iramszarvas szírral töltött lámpások aggattak fel és gyújtattak meg a föld alatti helyiségek különböző részeiben, csakhamar a lapplandi dobnak egyhangú hangjai hívták egybe a vendégeket. Egész Kublitz megjelent aggok és fiatalok, mind ünnepi öltözetekben. Voltak itt játék és nyalánkság a gyermekek, táncz az ifjak, palinka és dohány bőségben az öregek számára. Hat fiatal leány egy gyönyörű hófésér kis iramszarvas, mely alig látszott ki a sok virágfüzér alól — vezetett, hat fiatal vadász kivont karddal követé őket, s ezek a scandináv fegyvertánczot voltak járandók. A zenekar csodálatos alakú és szerkezetű hangszerekből állott, melyekből azonban a Lappok — kikben igen sok zenészeti tehetség van — valóban szivreható és kellemes, valamint lelkesítő hangokat voltak képesek előidézni. Ily erőteljes vidor fürge tánczot életemben még nem láttam, s megvagyok győződve, hogy ha ily tánczosokból álló társaság bejárna Európát, mindenütt bámulatot aratna. A zene még bennem is rég elfelejtett érzelmeket keltett, úgy, hogy magam is szinte

szerettem volna tánczra kerekedni s mélyen sajnáltam, hogy igen nagy, öreg és nehézkes voltam arra, hogy az előttem típegő fiatal ékes finomtagú Lapplandinők valamelyikéhez tánczosként szegődhessem. Wau Péter ajánkozott, hogy egy tánczosnót kerít számomra, de szemhunyorításán észrevettem, hogy csak tréfál velem, s valóban én mint egy második Gulliver a liliputiak között féltem volna, hogy tánczosnómet agyonnyomom. Ezen kis emberkének föld alatti vig társasága valóban különös látvány volt, s a skót legendákban előforduló Scherf nevű gonosz szellemre s az elbűvölt hegyekben általa rendezett ünnepélyekre emlékeztetett. Alig voltam képes leküzdeni azon gondolatot, hogy valóban egy mulató manó-társaságnak vendége vagy foglya vagyok, vagy hogy tündérhonba jutottam s nagyon kevés reményem van a nap alatti világot ismét láthatni.

Wau Péter, a helység legnagyobb embere, majdnem öt láb magas, óriás volt, s vörös sapkájával, melyet nagy kevélyen felrecepott ősz fején, fehér szakállával, mely mint egy befagyott patak hullámozott le mellén, vörösbarna öltözékében valóságos úgy nézett ki, mint a hogy a manók királyát az északi népek regei leírják. A kis emberek társaságában a különböző életkor is feltalálható volt, az aggnők boszorkányszerű rütségűtől fogva egész a fiatal leányok gyermekies diminutív szépségeig. — A gyermekek majdnem kivétel nélkül csinosak és virágzóak voltak, de úgy látszik, hogy az öregség itt ezen hideg világ lakói között épen oly ijesztő gyorsasággal köszönt be, mint Ázsia napbaránotta lakosai között. Hasztalanul kerestem itt azon kellemes matrónarcokat, melyek a mérsékelt égajlat alatt találhatók, itt nincsen átmenet, hanem a zsenge ifjukor után azonnal az aggkor következik. A férfiak közül néhányan pompás virgoncz alakok voltak apróságok daczára eléggé erőteljesek s telve tűz és étellel. (Vége következik.)

felperesnek, Paresetich, szül. Ottlik Erzsébet n.-becskerekeli lakosnó mint alperes elleni 604 ft. 87 kr. és 46 ft. 10 kr. és jár. iránti pere.

4952. sz. p. 1874. — Lalits Antoni szül. Malyugity Maera és Galetni Radovanné, szül. Malyugity Anna franyovai lakosnak, Malyugity Sándor ugyanottani lakos ellen szerződés betöltése iránt indított pere.

Előadó: SZALAY IMRE kir. törvényszéki bíró.

4581. sz. 1874. — Polacsik Henrik felperesnek, Balázs András alperes ellen, 320 ft. 44 kr. o. é. kár s jár. iránti pere.

4702. sz. 1874. — Bozay János felperesnek, Tafler Antal alperes elleni szerződés betöltése 10,000 ft. foglaló 30,000 ft. vetélyrészlet és 10,000 ft. bánatpénz avagy egyedül az összegnek megfizetése és jár. iránti pere.

5174. sz. 1874. — Tendler György felperesnek, Rome Károly alperes ellen bírtok átadás és 350 ft. foglaló kétszerezének megfizetése és járulékok iránti pere.

5499. sz. 1874. — Bugarszky Dávid és György felpereseknek, Bugarszky Szava és társai alperesek elleni köteles résznek kiszolgáltatása iránti pere.

1874. évi november 4-én:

Előadó: MIHAJLOVITS SÁNDOR, kir. tszéki bíró.

3217. sz. 1874. — Lazarov H. L., trieszti kereskedőnek, Bukovalla N. Constantin ellen kártalanítási per.

4019. sz. 1874. — Eckstein Samunak, Maximesev Perzida ellen közösség megszüntetése iránt.

5147. sz. 1874. — Popov, született Czevits Teklának, Odyesin Mila ellen örökösödési per.

5504. sz. 1874. — Vukov Szimának, Czevits Mila ellen pótkert tulajdona iránt.

5816. sz. 1874. — Raduk Perszidának, Filip István ellen egy ház tulajdona iránt.

5817. sz. 1874. — Tanavezits Athanaznak, Tanavezits Jefta ellen 800 forint s járuléka iránt.

5948. sz. 1874. — Baoskin Márkónak, Kovács András tordai lakos ellen perújítás réti föld tulajdona iránt.

5950. sz. 1874. — A Torontálmegye arvaszékének, Mitixits Antal és Berkovits Ferencz ellen számadási per.

5951. sz. 1874. — Zsivkov Iliának, Zsivkov Szofron és társai ellen bírtok iránt.

6051. sz. 1874. — Gyorgyevits Nimpharodának, Raits Trifon ellen ékszerek kiadása iránt.

és érdekel szemlélvén a nagy mennyiségben elővezetett lovakat fontolgatták a nyerkők esélyeit.

Gróf Bethlen József, mint a bíráló bizottság elnöke, szakavatottan előadva az évi kiállítások czéjzát és hasznát, hirdette ki a bírálat eredményét. Díjakat nyertek, és pedig anyakanczákért:

Az 1. díjat 12 arannyal Kiri János, n.-sz.-miklósi lakos

a 2. " 10	Röhrich János, "
a 3. " 9	Kiri János, "
a 4. " 7	Rózsa Ferencz, n.-becskerekeli "
az 5. " 6	Schirra János, zombolyai "
a 6. " 6	Unterreiner J., grabácsi "
a 7. " 5	Rosenhoffer J., csatádi "

Három éves kanczákért:

Az 1. díjat 10 arannyal Göter Miklós, n.-jécsai lakos

a 2. " 8	Grosz Frigyes, kikindai "
a 3. " 7	Cherier Jak., n.-sz.-miklósi "
a 4. " 6	Mészáros Sándor, "
az 5. " 5	Horváth Gábor, m.-ittebei "
a 6. " 5	Kremer Miklós, zombolyai "

Közgazdaság.

Lótenyésztési jutalomdíjak.

A folyó évben a nagyméltóságú magyar királyi földművelési miniszterium által engedélyezett lótenyésztési jutalomdíjak kiosztása megyénkben szeptemberhöz 7-én Zombolyán történt meg. 61 anyakancza és 15 három éves kancza pályázatot a díjakért. — A községbeli és vidéki tenyész-gazdák számosan jelentek meg,

H I R D E T É S E K.

87. sz. közgy. ex 1874.

Pályázat.

Nagy-Becskek város képviselő testületének f. é. szeptember 1-én 76. sz. a. kelt közgyűlési határozatával, a polgári iskola, első osztályának fiúk és leányok számára leendő életbe léptetése elrendelvé; a f. é. október 6-ki 87. számú közgyűlési határozattal rendszeresített egy igazgató-tanári és egy tanári állomásra, melyek választás utján lesznek betöltendők, pályázat nyíltatik.

Az igazgató-tanári állomás 900 ft., a tanári állomás pedig 800 ft. évi fizetéssel, és mindkettő természetbeni lakással, vagy az ezt pótló 200 ft. évi lakpénzzel van összekötve.

A pályázni szándékozók felhívatnak, miszerint a törvény által meghatározott képesítettségüket igazoló folyamódványokat, ezen pályázati hirdetmény utolsó közzétételének napjától számítandó 4 hét alatt a polgármesteri hivatalhoz nyújtsák be.

Nagy-Becskek rendezett tanácsú város 1874. év október 6-án tartott képviselő testületi közgyűléséből.

104. sz. közgy. ex 1874.

Pályázat.

Nagy-Becskek város hatóságánál, egy 900 ft. évi fizetéssel összekötött tanácsnoki állomás üresedésére, ezen állomásra választás utján leendő betöltésére a képviselő testületnek f. é. október 6-ki 104. számú közgyűlési határozatához képest pályázat nyíltatik.

A pályázni szándékozók felhívatnak, hogy képesítettségüket igazoló folyamódványokat, ezen pályázati hirdetmény utolsó közzétételének napjától számítandó 4 hét alatt a polgármesteri hivatalhoz nyújtsák be.

Kelt Nagy-Becskeken, 1874. évi október 21-én.

Manojlovics Miklós,
vár. főjegyző.

3981. sz. k. i. 1874.

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tételik, hogy több helybeli 1839, 1235., 1106., 1303., 1396., 921., 515., 626., 2123. házszám alatti lakosoknál hátralekös adójuk fedezése végett, a m. kir. adóvegrehajtó Stankovits Axentie úr által lefoglalt 347 p. m. búza, 102 p. m. zab, f. é. október 30. és 31-én d. e. 9 órakor nyilvános árverés utján az illető pénzügyi hatósági közeg által a város tanácsház-épület előtt eladni fog.

N.-Becskeken, 1874. október 22-én.

Kulifay Lajos,
polgármester.

3. 3981.

Rundmachung.

Es wird hiemit zur allgemeinen Kenntniß gebracht, daß die bei den in sub No 1839, 1235, 1106, 1303, 1396, 921, 515, 626 und 2123 wohnenden hierortigen Steuerzahlern wegen Deckung der rückständigen Steuer durch den fönlgl. Steuerregenten Herrn Stankovits gepfändeten 347 Pr. Megen Frucht und 102 Pr. Megen Hafer, am 30. und 31. Oktober 1874, jedesmal um 9 Uhr Vormittags, durch das betreffende Finanz-Drgan vor dem Magistratsgebäude im Wege der öffentlichen Sicitation veräußert werden.

Stadtmagistrat zu Gr.-Becske, am 22. Oktober 1874.

Ludwig Kulifay,
Bürgermeister.

Br. 3981.

Објава.

Овим се до општег знања ставља, да ће се од више под кућеним бр. 1839., 1235., 1106., 1303., 1396., 921., 515., 626. и 2123. станујући овдашњи становника ради за плате дугујућег пореза у залог узети 347 кибла жита и 102 кибла зоба, 30. и 31. октобра 1874. п. р. увек пре подне у 9 сати чрез дотичног финансијског званичника пред варошкој кући путем јавне драже продавати.

У Бел.-Бечкерку, 22. октобра 1874.

Лудвиг Кулифај,
градоначалник.

4467. sz. váltó 1874.

Hirdetmény.

A n.-becskerekeli e. f. kir. törvényszék mint váltó bíróságnak 1874. évi június 13-án tartott váltó ülésében, a bászai szept. takarék- és előleg-egylet czége, valamint annak igazgatója Joannovits Péter ugy következő 30 választmányi tagnak és pedig Dimitrievits György, Stoits

Sándor, Joannovits Ljubomir, Neugröschl Mátyás, Kekesz Péter, Andreovits G. M., Fein Móricz, Magyar József, Kókits A. F., Mucsalov György, Mihajlovits D., Georgovits István, Adamovits Sándor, Szekulics K., Aronovits Demeter P., Petrovits Milos, Dujakovits János, Lujánszky Koszta, Lazity István, Djakonovits György, Kupuszarovits Miklós, Danilovits G., Dimitrievits Mása, Csokryán Gligor, Vukov D., Radakovits Gyóka, Gruits Gyóka, Popov J., Petkov Mihály, Popovits Szvetozár, Milinov Koszta, Radits Vászta, Kadits Száva, Mosorinszky Sándor és Jankovits György aláírási czime bejegyeztetik.

Kelt a nagy-becskekeli kir. e. f. törvényszéknek 1874. évi szeptember 26-ik napján tartott váltó-ülésében.

Várady Mihály,
kir. tszéki elnök.

6057. sz. v. 1874.

Czégbejegyzés.

A nagy-becskekeli kir. törvényszék váltó osztálya részéről közzé tételik, hogy 1874-ik évi szeptember 14-én a kereskedelmi egyéni czégek jegyzékébe beiktatott Popovits Pécsi Sándor, gabona-kereskedő és czégbírláló e czég alatt: „A. Popovits Pécsi.”

Kelt Nagy-Becskeken, a kir. törvényszéknek 1874. évi október 14-én tartott üléséből.

Várady M.,
kir. törvényszéki elnök.

7620. sz. 1874.

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskekeli e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhírré tételik, hogy Eisenstädter S. és társai helybeli czégnek 500 ft. tőke és járuléka kielégítése végett Staits szül. Lázits Katalin mint Lázits Natália jogutódjától végrehajtásilag lefoglalt és a nagy-becskekeli 457. sz. tjkönyvben felvett 1425 ftra becsült ingatlan vagyona néve a bírói árverés elrendelvé, s ennek a helyszínén, illetőleg a kir. telekkönyvi hivatal helyiségében leendő összköltsége végett az első árverés határideje 1874. évi november 17-ik, a második pedig december 17-ik napjára, mindig délelőtti 10 órakor tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a bírtok csak a második árverésnél fog a becsáron alól el adatni.

Az árverezni kívánók, tartoznak a becsértéknek 10% bánatpénzzel lenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, és az árverési határnapok alatt az árverező bírónál megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi, nem a bíróság szék-helyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviselletesők végett helyben lakó megbízottat rendeljenek és annak nevét és lakását e hivatalnál jelentéské; ellenkező esetben képviselletesők végett gondnok fog kinevezetni, végre

Felhívatnak mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykeresetüket a perrend 466. §. értelmében e hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdeteig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telekkönyvi hatóságnál nyújtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bír. végrehajtó jelentése bevéraása mellett megbízatik.

Kelt a n.-becskerekeli e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi augusztus 12-én tartott ülésében.

6806. sz. 1873.

II-ik árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó részéről ezennel közhírré tételik, miszerint a nagy-becskekeli e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1874. évi augusztus 12-én 6806/1873. sz. a. kelt végzése folytán Szávits, szül. Debelyacsy Evelinnak, Milankov Janka örökösai elleni végrehajtási ügyében folyó évi október 13-án megtartott első árverés vevők hiányában sikertelen maradt, ennél fogva a szerb-ellenméri 195. sz. tjkben foglalt 5100 ftra becsült 191. sz. ház és ehhez tartozó egy egész urbéri telek 3/4 része folyó évi november 13-ik napjára kitűzött második árverés alkalmával a becsáron alul is eladati fog.

Kelt Nagy-Becskeken, 1874. évi október 24-én.

Mihajlovits Sándor,
kir. tszéki bíró mint kik. végrehajtó.

499. sz. b. v. k. 1874.

II. árverési hirdetmény.

A tek. nagy-becskekeli kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1874. évi augusztus 12-én 7655. szám alatt kelt végzése folytán közhírré tételik, miszerint a szerb-íttebei 735. számú telekjegyzőkönyvben Wrndits G. F. és Wrndits Leonida tulajdonául felvett ingatlanságra néve a f. é. október 3-ára kitűzött árverés sikertelen maradván, f. é. november 3-ik napja délelőtti 10 órára tüzetik ki a második árverési határidő.

Kelt N.-Becskeken, 1874. évi október 8-án.

Marianovich János,
kir. bír. végrehajtó.

1870. sz. k. i. 1874.

Árlejtési hirdetmény.

A nagy-kikindai kir. ügyészség részéről közhírré tételik, hogy a zombolyai, billeti, nagy-szt.-miklósi és t.-kanizsai kir. járásbírói elítelt és vizsgálati foglyok élelmezésének jövő 1875. évi január 1-től egy esetleg három évre való biztosítása végett a zárt írásbeli ajánlatokkal egybekapcsolt nyilvános árlejtés.

Zombolyán . . . 1874. évi október 28-án,
Billeten 29-én,
Nagy-Szt.-Miklóson „ „ „ 30-án,
és T.-Kanizsán „ „ „ 31-én,

mindenütt hivatkozott napok reggeli 9 óráján, és az illető kir. járásbírói hivatalos helyiségében saját foglyainak élelmezése tekintetéből fog megtartatni.

A vállalkozni szándékozók ennél fogva felhívatnak, miszerint, és pedig Zombolya s Billeten néve 40 ft. Tör.-Kanizsára néve 50 ft. és Nagy-Szt.-Miklóra néve 80 ft. bánatpénzzel ellátott szabályszerűen kiállított írásbeli ajánlatokat az illető kir. járásbírói hivatalnak emlitett időpontig annál bizonyosabban beküldjék, minthogy azontúl ilyenek elfogadhatni nem fognak; vagy a fent megállapított bánatpénzzel a megjelölt helyeken és időben a nyilvános árlejtésnél személyesen, vagy igazolt meghatalmzottjaik által részt vegyenek.

Kiküldési árul minden egészséges rab napontai élelmezésére, a felsőbbsegileg 20 krra megállapított ár szolgálatára.

Figyelmeztetnek a vállalkozók, hogy írásbeli ajánlatokban az ár, melyért az élelmezési vállalatot elfogadni készek, nemcsak számban, hanem írásban is kitegyék és hogy a mennyiben azt három évre is hajlandók elvállalni, ezt világosan és elkülönítve ugyanazon ajánlatokban kitüntessék, minthogy az árlejtés előbb az egy évre, azután pedig a három évre való élelmezésre megtartatni s csak ezek után az írásbeli ajánlatok felbontatni fognak.

Végre megjegyzetelik, hogy valamint írásbeli ajánlatoknál, úgy a nyilvános árlejtésnél a vállalkozni kívánók, magukat illető hatóságuktól előlélték és vagyoni állapotjuk iránt bizonyítványokkal igazolni tartoznak.

Az árlejtés, úgy egy, valamint három évre, befejezte után a vállalkozóra azonnal kötelező, a magas kincstárra néve azonban csak a felsőbbi jóváhagyás után.

Az árlejtési feltételek e kir. ügyészségnél, úgy hivatkozott zombolyai, billeti, nagy-szt.-miklósi és t.-kanizsai kir. járásbírói hivataloknál betekinthezők.

Nagy-Kikindán, 1874. évi október 10-én.

Ströbl Ferencz,
kir. ügyész.

163. sz. b. v. 1874.

Árverési hirdetés.

Alulírott kiküldött végrehajtó a polg. tk. rdt. 403. §-a értelmében ezennel közhírré teszi hogy a török-becsei tekintetes járásbírói 1668. számú végzése által Iszakovits Péter mellencei gyógyszerész ellen, Röder Fulöp bécsi lakos mellencei gyógyszerész ellen, Röder Fulöp bécsi lakos mint felperes részére 372 ft. kr. követelés végett elrendelt kielégítési végrehajtás folytán bíróság lefoglalt, s 564 ft. 40 krra becsült gyógytári állványok s táruk, 316 darab kisebb nagyobb beégett betűkkel üveg és tölgi, reagencz csövek, több mérleg, czég tábla s üveg ajtkból álló ingóságok nyilvános árverés utján eladandók, minek a helyszínén, vagyis a mellencei gyógytárban leendő eszkölésére határidőül 1874. évi november 2-ik napjának délelőtti 9 órája kitűzetett, melyhez a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel megbízhatnak: hogy az érdekelte ingóságok emez árverésen a polg. tk. rdt. 406. §-a szerint, szükség esetében becsáron alul is eladati fognak.

Kelt T.-Becsén, 1874. évi október 13-án.

Rankovits István,
kiküldött bírósági végrehajtó.